

Meniu

Prima pagină
Luceafărul de seară
Editorial
Debut
Educație
Invitație la lectură
Comentarii
Atitudinii
Diverse
Istoria culturii
Interviu
Evenimente
Știri de presă
Contact

Caută pe sit

Caută

Arhiva

ianuarie 2024
decembrie 2023
noiembrie 2023
octombrie 2023
septembrie 2023
august 2023
iulie 2023
iunie 2023
mai 2023
aprilie 2023
martie 2023
februarie 2023
ianuarie 2023
decembrie 2022
noiembrie 2022
octombrie 2022
septembrie 2022
august 2022
iulie 2022
iunie 2022
mai 2022
aprilie 2022
martie 2022
februarie 2022
ianuarie 2022
decembrie 2021
noiembrie 2021
octombrie 2021
septembrie 2021
august 2021
iulie 2021
iunie 2021
mai 2021
aprilie 2021
martie 2021
februarie 2021
ianuarie 2021
decembrie 2020
noiembrie 2020
octombrie 2020
septembrie 2020
august 2020
iulie 2020

Ionuț Caragea – colaj poetic: Îngeri în lumea tenebrelor

Articol scris de: Ionuț CARAGEA / 23 ian. 2011

Ionuț Caragea – colaj poetic: Îngeri în lumea tenebrelor

Mâncătorii de visuri

Trăim într-o lume de minuni banale
în care răul devine credința cea mai de preț
și te întreb de ce strig?

Trezește-te copile de nisip,
îți dăruiesc suflet de cuarț
făurit de inima mea, încă nestinsă
de vânturile dorului!

Te-aștept la statuia ce-și plânge speranța
în fântâna dorințelor,
numai acolo
oamenii sunt fără măști,
o mie de ochi nemișcați
în o mie și una de nopți.

Mă rog pentru picăturile de ploaie
rătăcite pe dunele albastre,
rămășițe uscate de mirodenie pământie
ascund semințe însetate de iubire.

În depărtare aud cântecul fantomatic al nibelungilor,
Odin încă-și mai cheamă bravii luptători.
Bătrâne,
viermii ne surpă viețile,
suntem marionetele războiului in vitro,
sclavii propriului nostru coșmar.

Azi curcubeul este ucis de zeul smog,
Valhalla a fost înghițită de mâncătorii de visuri
ce-și slăvesc prezentul putred
pe alea celebrităților,
alte stele răsar,
cerul îl ating cu mâna
zeii de râncedă carne.

Trăim într-o lume de minuni banale
în care binele este privit cu răutate și dispreț
și te întreb de ce n-adorm?
Mâine o să-l clonăm pe Iisus,
îl vom ucide a doua oară,
cu nepăsare, cu ignoranță,
cu sânge rece,
îl vom îngropa de viu,
astfel nu ne va mai orbi
lumina de Paște.

Poimăine vom inventa mașina timpului,
vom fugi în viitorul extatic,
acolo unde clepsidrele
sunt goale.

iunie 2020
mai 2020
aprilie 2020
martie 2020
februarie 2020
ianuarie 2020
decembrie 2019
noiembrie 2019
octombrie 2019
septembrie 2019
august 2019
iulie 2019
iunie 2019
mai 2019
aprilie 2019
martie 2019
februarie 2019
ianuarie 2019
decembrie 2018
noiembrie 2018
octombrie 2018
septembrie 2018
august 2018
iulie 2018
iunie 2018
mai 2018
aprilie 2018
martie 2018
februarie 2018
ianuarie 2018
decembrie 2017
noiembrie 2017
octombrie 2017
septembrie 2017
august 2017
iulie 2017
iunie 2017
mai 2017
aprilie 2017
martie 2017
februarie 2017
ianuarie 2017
decembrie 2016
noiembrie 2016
octombrie 2016
septembrie 2016
august 2016
iulie 2016
iunie 2016
mai 2016
aprilie 2016
martie 2016
februarie 2016
ianuarie 2016
decembrie 2015
noiembrie 2015
octombrie 2015
septembrie 2015
august 2015
iulie 2015
iunie 2015
mai 2015
aprilie 2015
martie 2015
februarie 2015
ianuarie 2015
decembrie 2014
noiembrie 2014
octombrie 2014
septembrie 2014
august 2014
iulie 2014
iunie 2014
mai 2014
aprilie 2014
martie 2014

Îmi vine să mă arunc cu brațele deschise
în somnul adânc,
dar mâncătorii de visuri mă opresc
și scriu.

Vânzătorii de iluzii

trăim într-o lume plină de adevăruri chinuitoare
în care singura-alinare este o fiolă de morfină
iubita mea seringă înțepă înc-o dată-n venă
mi-au ajuns bătăile inimii
un stereotip de pickhammere

lacrimile sufletului învelite într-un ambalaj de cuvinte
îți sărută tălpile poate vei prinde aripi
trezește-te copile vin mamele călătoare
purtând în ciocul lor un nou născut
micul Mesia adus de Sfânta Barză

plouă cu soare toate speranțele vor înmuguri
îmi plac culorile curcubeului și ochii tăi verzi
până când vine toamna și cade prima brumă
pe straturi de-amintiri privirile mă-ngheață

să nu crezi niciodată în Moș Crăciun
un tip lunatic ca și îndrăgostitul ce-a visat
în nopți cu lună plină la lunile de miere

stau și mă întreb
de ce mi-au dat din biberon lapte praf
vacile astea ce și-au dorit să fie libere de turmă
oare câți oameni sunt sufocați zilnic
de un prezervativ?

îmi plac filmele
sunt atât de reale
iar au scris în ziar o minciună
tirajele cresc
îmi plac povestirile de dragoste
și totul despre sex
personajele nu se plictisesc niciodată
te țin cu sufletul la gură
ca-ntâiul deget din care ne-am hrănit
singura realitate din universul acesta circumscris

Babylon

tragedia veritabilă a omului contemporan
este discreditarea tragicului prin indiferență
veritabilă de asemenea
este combinația dintre nevoie și insuficiență
soluția mereu omnipotentă
este virulența
în ecuația determinismului
valența
creează nonvalori
căutătorii de comori
descoperă incompetența

certitudinea infailibilă a sufletelor noastre ruginite
este colecția de vise necitite
preludiul este salvarea unei lumi inerte
doar morțile sunt certe
și grăbite

incoerent
omul se zbate în angoasa cuaternară
evoluția pe scara degradării este inerentă
relativitatea ne înconjoară
doar decăderea-i soluția stringentă

februarie 2014
ianuarie 2014
decembrie 2013
noiembrie 2013
octombrie 2013
septembrie 2013
august 2013
iulie 2013
iunie 2013
mai 2013
aprilie 2013
martie 2013
februarie 2013
ianuarie 2013
decembrie 2012
noiembrie 2012
octombrie 2012
septembrie 2012
august 2012
iulie 2012
iunie 2012
mai 2012
aprilie 2012
martie 2012
februarie 2012
ianuarie 2012
decembrie 2011
noiembrie 2011
octombrie 2011
septembrie 2011
august 2011
iulie 2011
iunie 2011
mai 2011
aprilie 2011
martie 2011
februarie 2011
ianuarie 2011
decembrie 2010
noiembrie 2010
octombrie 2010
septembrie 2010
august 2010
iulie 2010
iunie 2010
mai 2010
aprilie 2010
martie 2010
februarie 2010
ianuarie 2010
decembrie 2009
noiembrie 2009
octombrie 2009
septembrie 2009
august 2009
iulie 2009
iunie 2009
mai 2009
aprilie 2009
martie 2009
februarie 2009
ianuarie 2009

Colectia revistei

Anul 1
Anul 2
Anul 3
Anul 4
Anul 5
Anul 6

ne contemplăm perfecțiunea
în oglinzi opace
și răsărim cu toții după ploaie
în cursa vieții
umbra ne întrece
în spate nu rămân decât gunoaie

ne cățărăm pe vârfuri de iluzii
pășim pe trepte de noroi
ne pierdem viețile-n confuzii
noi am uitat cum să murim eroi

tot ce-am rămas sunt frunze și strigoi

Colocataire avec Satan

înconjurat de libertate
iubești nespus jungla omului contemporan
inflație de sentimente trupuri abrutizate
colocataire avec Satan

drogurile se legalizează
filmele porno se recomandă curioșilor
copii lăsați în creșe la mai puțin de un an
sacrificiul de Paște, un gest inuman
colocataire avec Satan

il faut toujours vivre sans avoir des réticences
il faut mélanger le plaisir avec l'abondance
biblia carte sfântă se reciclează
trăim după legea zeului ban
colocataire avec Satan

trupurile noastre case de toleranță
Dumnezeu scârbit de tot ce se-ntâmplă
închide ochii cerșește la colț de stradă un ban
dragostea ni se pare corvoadă
vinde-ți sufletul munca este în van
colocataire avec Satan

Îngeri mincinoși

au murit cuvintele
hoituri stau întinse la marginea drumului
plouă sufletul desemnat așteaptă finalul
viața își leapădă karma
ca o piele de șarpe
să crezi în metamorfoze să crezi adevăruri
spuse de dragul minciunii

să fii cu totul alt om pe jumătate străin
pe jumătate de pe altă planetă
să hurești ceva în tine ca o moară strică
inima să-și achite nota de plată și cine semnează
umbra țî-e martor și cine semnează
să vină îngerii de vată de zahăr
să vină îngerii de zăpadă
să vină îngerii pur sânge diluat
în agheasmă

Îngeri cu maturizare forțată

până la urmă
tot la aceleași compromisuri ajungem
îngeri cu maturizare forțată
rătăcind prin lumi virtuale
în căutarea unui dram de tandrețe
fericirea o lacrimă
prohibită de zei

gesturi mecanice
impozit pe cuvinte spuse din inimă

chirie pentru lumea pe care-o ducem în spate
nu mai contează nimic
doar legea și ordinea
chiar dacă sufletul nostru venetic
cerșește în haosul cărnii

ne ascundem speriați
visăm cu deșteptătorul la tâmplă
jurnal personal cu tristeți și angoase

până la urmă...

Lumea tenebrelor

Tenebrele
Marea problemă a acestei planete
O lume invizibilă
Care se mișcă impredictibil și constant
În jurul nostru
Este blestemul unei generații
Menită să închidă porți
Tenebre încăpățanate să tragă cu dinții
De copilul din noi
De bărbatul copil de femeia copil
De îngerul care comite adulter
Suntem studiul continuu
Al disecției pe propriul creier
Sub protecția unei iubiri iluzorii
Avem un discipol în fiecare dintre noi
Eul raportat la celălalt Eu
Mergând pe firul fragil dintre viața închipuită
Și viața pe care-o visăm infinită
Un destin între credință și negarea totală
Dumnezeu un pretext al existenței
Tenebrele o manifestare directă
A urii de a nu ști cine suntem

Conspirația îngerilor

În jungla cuvintelor
mai întâi am învățat să fiu OM
dar ca orice naiv
visam să mă ia cerul sub aripa sa albastră
să fiu pasăre sau nor
așa încât mai târziu am încercat să zbor
și m-am lovit cu fruntea de lespezile negre
semnez certificat de înger chior

am trăit o viață în copaci din beton
de cald îmi ține o casă de lemn
în care îmbătrânesc oasele

cât de moale este cerul
sub tălpile goale
iar acolo sus departe
negrul pământului
plutește deasupra frunții mele
stele sunt lacrimile sfinților
condamnați la tăcere

doar visurile sunt din sânge și carne
viețile sunt mistere
în această conspirație a îngerilor
doar curcubeul este brăul lui Dumnezeu
care strânge suflete
între lumină și întuneric

nu mi-am imaginat niciodată umbrele
îngeri păzitori
îndreptându-ne pașii
spre lumea în care ne-am născut morți
și-n care ne întorcem căutători de fericire

nu mi-am imaginat niciodată Soarele
un călău cu lacrimi de crocodil
care-și ascute dinții pe retina îndrăgostiților
la malul unei mări
plină de culoarea ochilor mei

Abdicarea lui Dumnezeu

o întregă birocrație până la cerul tău, Doamne...
...cozile sunt lungi, așteptăm cuminiți să ne vină rândul
certificate de naștere, de căsătorie, de deces
rugăciunea spusă în fiecare seară
crucea înainte de masă, slujba de duminică
spovedania, să ni se ierte cele mai grele păcate
erau vremuri
când era mai ieftin să mori, Doamne
și mai simplu
toate pomelnicele astea nu mai ajung
gropile trebuie să le umplem cu aur
o întregă birocrație până la cerul tău, Doamne
așa că iau cuvântul în mâini și lupt
ca un erou pe frontul suferinței
pentru eradicarea fărădelegilor sfinte
strâng semnăturile oamenilor nefericiți
și îți cer, Doamne
să abdicî de la tronul împărăției tale
manifeste, peste tot manifeste
vrem alegeri libere
revoluția a fost înfrântă prin ignorare
așteptăm cuminiți să ne vină rândul
nu există alternativă mai bună
decât mila

Eutanasia îngerului meu

sunt plămădit
din carnea lui Eros și sângele lui Bachus
priviți-mi îngerul intrat în stare de ebrietate
fantomă alimentată de singurătate
în colivia oaselor este închisă o inimă
ce bate la poartă fără nici un răspuns
inima este și vie și moartă
pe jumătate înșelată
de propriul ecou

te simt dincolo de imaginație
dar mă aflu într-un timp fără spațiu și într-un spațiu acronic
(i se mai spune gaură neagră și vreau să atrag toată materia ta)
secundele dansează streaptease în fața plăcerilor carnale
cerșesc infinitului începutul sfârșitului
vreau să fiu Om așa cum simt eu Omul
să trăiesc printre culori
și nu printre cuvinte născute din euforia
de visuri și speranțe alb-negru

palmele astea ar fi trebuit să fie porți către alte vieți
degetele astea menghină ar fi trebuit să fie aripi sau muguri
celulele mele sunt spori care vor parazita universul
ce mică-i lumea când te cuprinde colapsul iubirii
prăbușirea tuturor dumnezeilor
în caverna omului primitiv

cerul capotează
toate stelele rămân plate pe o stradă pe care-am fost celebri
sfinții au chipul cioplit în marmura neagră și rece
eu mă închin la niște rămășițe din lut
seamănă cu niște figurine
cu sânii tăi aduc
și cu buzele tale
(unde ești coloana mea vertebrală este infinită și plină de sevă)
îmi pot crește frunze pe fruntea Lunii
sau rădăcini în inima Pământului
pot fi vântul sau gândul

